

THƠ VÕ HỒNG

Mục Lục

1. Cánh hoa đầu tiên
2. Di ngôn
3. Giã từ Hà Nội
4. Nhớ
5. Những dòng lưu bút
6. Quạnh hiu
7. Sau ba mươi năm
8. Tình mẹ

Cánh hoa đầu tiên

Năm năm về sau, mười năm sau
Khi đôi mái tóc sắp phai màu
Có bao giờ nhớ, em thầm nhắc:
- Anh ấy bây giờ biết ở đâu?

Dăm lá thư mang về nét chữ
Xa hơn những kẻ rất xa vời
"Ngày xưa..." nhưng ghen thối không nói
Mơ lại làm chi, chuyện đã rồi

Ừ nhỉ ngày xưa yêu biết bao
Tình trong như nắng buổi mai nào
Mẹ nhìn đôi lứa, thầm mong ước
- Cho chúng yêu nhau đến bạc đầu

Nhưng ôi! Chinh chiến tràn muôn nẻo
Anh lạc chân mây, em cuối trời
Chờ đợi, nhưng đâu chờ mãi được
Xe hoa... Em phải lấy chồng thôi

Ước xưa đã lỡ, mộng xưa tan
Một chút mong thối cũng bẽ bàng
Mười mấy năm rồi tin tức bật
Âm thầm không một cánh thư sang

1943

Nguồn: *Thời gian mây bay* (thơ), Võ Hồng, NXB Đồng Nai, 1996

Di ngôn

Sau khi tôi chết

Xin giữ y nguyên dùm mọi dấu vết

Của những ngày u buồn trĩu nặng hồn tôi

Đây: cây bút màu đen sớm tối không rời

Đây: cuốn vở cất đầy những mảnh lòng hiu hắt

Kia: chồng sách không bao giờ ngăn nắp

Này: góc vườn, hoa rụng trải lối đi

Trên khung rào thưa, lá khế thềm thì

Nơi sân thượng xin để nguyên chiếc ghế

Kê sát lan can, hướng xuống mặt đường

Nơi những đêm dài, trong tối đầy sương

Tôi ngồi lặng, mắt chong chờ đợi

Đợi một người đi không hẹn ngày trở lại

Hun hút đường dài... vun vút xe qua

Những dáng ngược xuôi... những cặp hẹn hò

Bầy chó lang thang... hàng cây đứng lặng

Chia sẻ nỗi niềm: từng ngôi sao xa

Người đi không về. Giờ đang nơi đâu?

Cực lạc non Bồng hay cõi Diêm phù

Đêm trắng trải dài... Mỗi mồn đêm trắng

Canh hai... Canh ba... Từng canh qua mau

Cho đến một ngày kia... Tôi sẽ nhẹ nhàng già từ

Hạnh phúc yêu thương... Bã giá mây mù...

Nhưng trên sân, chiếc ghế cô đơn uy nghi còn đó

Tiếp tục ngồi chờ, lặng lẽ chờ cho mãi đến thiên thu./.

Giã từ Hà Nội

Hà Nội hỡi, bao giờ ta trở lại
Một ra đi không biết thuở nào về
Mà về chi? Nếu không còn mãi mãi
Yêu nhau thì trở lại để mà chi?

Đời đẹp tươi lòng trai hăm một tuổi
Mê học hành, say đắm bóng giai nhân
Ngược xuôi ba mươi sáu phố xa gần
Thân mền quá, ân tình lên độ cuối

Nhưng hôm nay bỗng giã từ Hà Nội
Nặng u hoài, đau đớn vương bên tim
Vừa quyết tâm không bao giờ trở lại
Nơi tàn rồi cả một giấc mơ êm

Hỡi ngõ Tràng An nghìn năm yêu dấu
Đổi thay gì trong năm tháng dần qua?
Ai hãy còn, ai đã bỏ đi xa?
Ta nhớ lắm nhưng đường về nghẹn lối

1955

Nguồn: Thời gian mây bay, NXB Đồng Nai, 1996.

NHỚ

Nhớ lắm cành hoa mai trắng ơ
Nhớ đen mái tóc thắm môi cười
Mưa khuya thánh thót trời chung lệ
Thu hết không gian nhớ một người

1967

NHỮNG DÒNG LƯU BÚT

Em trao tập lưu bút
Nhờ ta ghi đôi lời
"Nữa mai dấu cách trở
Kỷ niệm mãi không phai"

Giữ kỷ niệm! Nhưng em ơi kỷ niệm
Giữ làm sao cho trọn vẹn hờ em?
Mỗi ngày qua kỷ niệm một nhiều thêm
Giữ sao hết? Em sẽ quên, ta biết

Thư mới nhận, ảnh mới trao, tha thiết
Đọc đêm ngày, nhìn mê mãi quên thôi
Nhưng ngược dòng đời, kỷ niệm dần trôi
Về Quá khứ. Tương lai xây mộng mới

Đến một ngày nào, thư xưa ảnh cũ
Xếp vội vàng, mượn ngọn lửa thiêu đi
Lửa đốt nụ cười, xoá tan dòng chữ
Đón đời tươi, giữ Dĩ Vãng làm gì?

Tội nghiệp cuộc đời những dòng lưu bút
Trao êm đềm những kẻ nhận mau quên
Em chớ trách ta ngần ngại chẳng viết
Viết làm chi khi kỷ niệm không bền?

Nguồn: *Thời gian mây bay* (thơ), Võ Hồng, NXB Đồng Nai, 1996

Quạnh hiu

Năm giờ sáng mở mắt
Nhìn quanh: chỉ ghế bàn
Thèm thấy một khuôn mặt
Thèm nghe tiếng dịu dàng

Mười giờ đêm thâm u
Bóng tối như cõi chết
Tình yêu tìm nơi đâu
Hạnh phúc, chào vĩnh biệt

Vậy đó, ngày bắt đầu
Vậy đó, ngày kết thúc
Những ngày nặng buồn đau
Một chuỗi ngày tù ngục

Nguồn: *Thời gian mây bay* (thơ), Võ Hồng, NXB Đồng Nai, 1996

SAU BA MƯƠI NĂM

Nhờ đất cho món ăn
Nhờ nước đưa thức uống
Hô hấp nhờ khí trời
Mà cây đầy sức sống
Cũng vậy ba đứa con
Truyền cho cha sinh lực

Lao khổ dầu sớm hôm
Cô đơn dù nhức buốt
Nhưng nhìn con lớn khôn
Cha quên mọi cơ cực

Đứa Út vừa lên ba
Biết mẹ qua tấm ảnh
Miệng chỉ quen gọi cha
Khi đói và khi lạnh

Chị lớn chín tuổi tròn
Đóng vai người mẹ nhỏ
Vội vã học điều khôn
Cửa nhà tập coi ngó

Thằng giữa khi vào lớp
Tên mình tưởng tên ai
Thầy hỏi không biết đáp
Nghe chim hơn nghe bài

Nay các con nên người
Mỗi đứa đi một ngã
Mình cha căn nhà xưa
Trông vừa quen vừa lạ

Không còn ngày gian khổ
Chỉ dư ngày tiêu điều
Vắng con như cây cỏ
Héo úa giữa quạnh hiu
Tuổi già ngồi ngẫm lại
Quý nhất của đời mình
Là ba đứa con dại
Cha nuôi đến trưởng thành

Nguồn: Huỳnh Ái Tông, *Văn học miền Nam (1954-1975)*, Hiền Phật Học ấn hành, 2012

TÌNH MẸ

Nhìn đại dương mênh mông, ta khó hình dung tình thương của mẹ
Cũng như ít xúc động khi nghe ví “nghĩa mẹ tựa nước chảy từ nguồn”
Nhưng lòng băng khuâng khôn cùng khi nhìn lên buồng dừa, buồng cau
non

Thấy cái bẹ ôm lũ trái nhỏ như vòng tay mẹ ôm con

Bầy gà con nấp dưới cánh, bầy chó con nằm bú bên hè

Cọp con đùa giỡn mẹ, bò con chạy kiếm mẹ kêu be be...

Chuối con đứng vây quanh gốc chuối mẹ, những bụi gai mẹ con quăn
quýt

Lam lũ, âm thầm... nhưng tình cảm biết bao thấm thiết

Vậy đó, tình mẹ diễn ra quanh ta, lặng lẽ chỉ ta không nhìn chăm chú

Cả nơi cây cỏ hoang sơ, nơi chim trời và khắp loài muông thú

Không ồn ào, không khoa trương, đó là tình cảm rất mực hồn nhiên

Và ta cũng đang yêu lại mẹ, tình yêu chân thành, sâu nặng thiêng liêng

VÕ HỒNG

Nguồn: https://www.thivien.net/V%C3%B5-H%E1%BB%93ng/T%C3%ACnh-m%E1%BA%B9/poem-w6qGyt94BJ6gLTOngc5_IQ

www.vietnamvanhien.org

